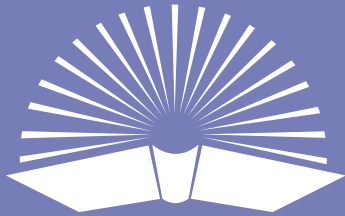

myShliach
מהלכה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
זיקה-ל-שקלים

myshliach.net

ויקהל

לקו"ש חלק ג' ע' 186 ואילך
מתורגם ללה"ק

לא כן הוא בנדבות למשכן: בנדבות עצמן לא היתה כל הגבלה (לא היה בהם דבר מסוים או סכום קבוע אותו צריך ליתן כל אחד, אלא כל אחד נתן כפי נדבת לבו; גם לא היתה הגבלה אפילו בסכום הכולל של הנדבות, והראי' – הרי נתנו יותר ממה שהוצרך למשכן, כפי שהתורה מעידה שהנדבות היו "והותר"), כן לא היתה גם הגבלה מי יהיו המנדבים: נתנו גם גדולים וגם קטנים ולא רק אנשים אלא גם נשים (ואדרבה: ויבואו האנשים על הנשים, טפל לנשים – שהיו הראשונות⁴, גם, (הרי) "הנשים – טו את העזים"⁵, שטוו את הצמר עוד לפני הגזיזה⁶, ומסרו זאת למשכן. אם כן הביאו הנשים גם "חי" למשכן).

א. בפרשת ויקהל מספרת התורה, כיצד הביאו כל ישראל, הן אנשים, הן נשים וכן הטף¹ נדבות למשכן – והותר.

בנדבת מחצית השקל היו הגבלות: הן בסכום הנדבה – היה חייב להיות מחצית השקל בדיוק ("העשיר לא ירבה והדל לא ימעט"), וכן במנדבים – במחצית השקל (תרומת האדנים) לא השתתפו הנשים², כי אם אנשים בלבד, ודוקא כאלה שהם "מבן עשרים שנה ומעלה". (גם החיוב של מחצית השקל בשביל קרבנות, וכך גם חובת מחצית השקל בזמננו מוטל רק על הגדולים. מחצית השקל שנותנים עבור הקטנים, אינה נתינת הקטנים עצמם, כי אם "שוקל על ידו" – הגדולים נותנים עבור הקטנים)³.

ענין עבודה זרה הוא: לא רק המחשבה שישנן כחות מלבדו, אלא גם שישנה מציאות כל שהוא מלבדו.

הניגוד לעבודה זרה – הוא אחדות ה': לחוש ולהרגיש ש"אין עוד מלבדו", כפי שנאמר: "א-ל עולם": לא "א-ל העולם", שפירושו שהעולם הוא מציאות והקב"ה שליט עליה, כי אם "א-ל עולם", – כל מציאות העולם היא רק הארה, כח של אלקות¹³.

הרגש זה מעורר אצל האדם את העבודה של "וכל מעשיך יהיו לשם שמים"¹⁴. כיון שמונח אצלו שהקב"ה אינו רק בעל הבית על כל העולם, (כלומר שהעולם הוא מציאות לעצמה והוא שליט עליו), כי אם כל מציאות העולם עצמו היא רק הארה וכח אלקות, הרי הנהגתו היא באופן שכל מעשיו הם לשם שמים: לא זו בלבד שהוא מוותר על עניניו השונים בגלל ציווי ה' (הנהגה כזו אפשרית גם מצד ההרגש של "א-ל העולם", שהקב"ה הוא בעל הבית עליו ועל כל רכושו), אלא שמלכתחילה אין אצלו ענינים משלו, הכל לשם שמים.

כאן נוספת עוד נקודה; כפי

ב. הטעם הפנימי לכך שבנדבת המשכן השתתפו כל בני ישראל:

עשיית המשכן היתה כפרה על חטא העגל⁷, שהיה חטא כללי, שפגם בכל כלל ישראל⁸, אפילו בילדים קטנים. על כל העבירות אין קטנים נענשים, מלבד על חטא עבודה זרה. בעיר הנדחת, שחטאה היא עבודה זרה, נענשים כל תושבי העיר, גם טף⁹. וכיון שחטא העגל פגם בכל בני ישראל, על כן, גם בתיקונו היו צריכים להשתתף כל בני ישראל, גם הטף¹⁰.

אבל עדיין אינו מובן: מחצית השקל הרי היתה גם כפרה על חטא העגל¹¹, אם כן מדוע איפוא, השתתפו במחצית השקל רק אנשים "מבן עשרים שנה ומעלה" ואילו לנדבות המשכן השתתפו כל בני ישראל?

בהכרח לומר, שבתיקון חטא העגל היו שני חלקים: חלק אחד של התיקון נפעל על ידי עבודת הגדולים, והחלק השני – על ידי עבודת כל ישראל.

ג. חטא עבודה זרה אין פירושו דוקא כפירה ח"ו לגמרי בהקב"ה¹², כי אם גם המחשבה כאלו מצויים כחות עצמאיים מלבד הקב"ה. בדקות יותר,

כך לאמיתית היחוד – "בכל דרכיך דעהו", ועל ידי זה נעשה "ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד".

כשם שבעבודה הפרטית של כל אחד מישראל צריך להיות סדר בעניני המשכן (עבודת "וכל מעשיך יהיו לשם שמים" לפני "בכל דרכיך דעהו"), כן הוא גם במשכן הכללי: האדנים היו יסוד והתחלה בבנין המשכן.

וכיון שהאדנים הם רק יסוד והתחלה בבנין המשכן (בעבודת האדם, היא בחינת קבלת העול של מודה אני, עוד לפני התפילה (עבודה) וממנה מגיעים להתחלת העבודה) אין מתבטאת בהם עדיין אמיתות עומק ההבנה באחדות ה', ועל כן אינם עדיין תיקון שלם על חטא העגל, כיון שאין בהם עדיין שלילה מוחלטת של ה"עוד" והטפל לאלקות.

לפני שתי העבודות הנ"ל (לשם שמים, בכל דרכיך דעהו) – קודמת עבודה של הכנה עצמית. הכנת כל הכחות שלו לעבודת השם בשני האופנים האמורים עד לעיקר ושלימות התיקון, שיהיה – ושכנתי (העצם למעלה, כביכול) בתוכם (בתוכיות – עצם דלמטה). לכן צריכה ההכנה (1)

שמדגיש אדמו"ר הזקן¹⁵: "אין עוד", שכל העולם הוא אין ואפס ממש, עד שאינו נקרא אפילו בשם "עוד", שהוא לשון טפל (כמאמר רז"ל: יהודה ועוד לקרא")¹⁶. והרגשה כזו מעוררת אצל האדם את העבודה של "בכל דרכיך דעהו", שגם דברי הרשות עצמם יהיו אצלו עבודת ה', שבהם עצמם יהיה "דעהו". לא רק מעשיו יהיו לשם שמים, לשם הקב"ה (כדבר טפל שבפני עצמו אינו כלום, אלא שמציאותו היא כולה לשם העיקר, אבל על כל פנים היא דבר טפל), אלא שדברי הרשות עצמם נעשים קדושה¹⁷.

ולפיכך היה המשכן כפרה על חטא העגל. ענין המשכן הוא, ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, בתוך כל אחד ואחד¹⁸, שהקב"ה שורה בתוך כל אחד על ידי כך שעושה מקדש מדברי הרשות שלו. ולכן עשיית המשכן היא כפרה על חטא עבודה זרה, כי בו מתבטאת אמיתית היחוד ותכלית השלילה וההיפך מעבודה זרה.

ד. כדי לבוא לעבודת "בכל דרכיך דעהו" צריך להתחיל קודם בעבודת "וכל מעשיך יהיו לשם שמים", מן הקל אל הכבד, ומזה אפשר לבוא אחר

ישראל²² – יכולים כולם, גם פחותים
מבן עשרים ונשים, להביא תרומתם
שהיא – כפי נדבת לבו²³.

(משיחת ש"פ שמיני תשכ"ב)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

לבוא מצד עצם (הנשמה) דלמטה,
שלגביה כולם שווים, (2) להעשות בכל
הכחות. כלומר על ידי מי שיש לו
כחות בגלוי ולכן יכול "לעבוד" בהם
ולהכין אותם.

לכן גם ההתחלה ראשונה של הקמת
המשכן "ויתן את אדניו"¹⁹ – נעשו
האדנים (1) רק מתרומה של מבן
עשרים שנה ומעלה²⁰, שיש להם את
כל הכחות בגלוי (2) כל התרומות
לאדנים שוות, לאחר ההכנה והתחלה
שנעשתה בידי ששים רבוא (גדולים)
מישראל²¹ שהם כוללים כל

ויקהל

מתורגם ללה"ק

פְּעָמִים רַבּוֹת פְּרָשׁוֹת "וַיִּקְהַל" ו"פְּקוּדֵי" מְחַבְּרוֹת, וְנִקְרְאוֹת בַּתּוֹרָה בְּשֵׁבֶת אַחַת. עֲנִינֵן שֶׁל שְׁתֵּי הַפְּרָשׁוֹת מְשֻׁתָּף, וְהוּא: "אֲנִי נִבְרָאתִי לְשִׁמְשׁ אֶת קוֹנֵי" – עֲבוּדַת הַשֵּׁם. אֲךָ בְּכָל אַחַת מִן הַפְּרָשׁוֹת מְדַגֵּשׁ פֶּרֶט אֲחֵר. פְּרָשַׁת "וַיִּקְהַל" רוֹמְזֶת לְעֲבוּדָה כְּלָלִית. לְפַעַל אַחֲדוֹת בְּכָל עֲנִינֵי הָעוֹלָם וּבְפֶרֶט בְּעַם יִשְׂרָאֵל. וְאֵלּוּ פְּרָשַׁת "פְּקוּדֵי" בָּאָה לְאַחַר הָעֲבוּדָה הַכְּלָלִית שֶׁל "וַיִּקְהַל", לְגַלוֹת בְּכָל פֶּרֶט אֶת יְחוּדֵיּוֹתוֹ, אֶת הַחֲדוּשׁ בּוֹ וְאֶת עֲנִינּוֹ בְּעֲבוּדַת ה'.

הַשָּׁנָה אָנוּ מִיְחָדִים לְפָרֶשֶׁת "וַיִּקְהַל" שָׁבוּעַ נִפְרָד. בְּכַךְ מְדַגֵּשֶׁת הַשִּׁלְמוֹת בְּעֲבוּדַת ה', "לְשִׁמְשׁ אֶת קוֹנֵי", בְּאִפְּן שֶׁל "וַיִּקְהַל". פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל מְגַלֶּה אֶת הָאֲחֲדוֹת בַּבְּרִיאָה וְאֶת הָאֲחֲדוֹת בְּעַם יִשְׂרָאֵל.

אַחֲדוֹת עַם יִשְׂרָאֵל בּוֹלְטֶת עוֹד יוֹתֵר בְּקִבְעוֹת שָׁנָה זוֹ, בְּהָ אָנוּ קוֹרְאִים בַּתּוֹרָה בְּשֵׁבֶת שֶׁל פְּרָשַׁת וַיִּקְהַל גַּם אֶת פְּרָשַׁת שְׁקָלִים. בְּפָרֶשֶׁת שְׁקָלִים מְצֻוֶה כָּל יְהוּדִי לְהִבִּיאַ "מִחֲצִית הַשְּׁקָל". יְדוּעַ שְׁשִׁקָל מִשְׁקָלוֹ עֲשָׂרִים גֵּרָה, מְדוּעַ אִפּוּא לֹא נִצְטוּיֵנוּ בְּפִשְׁטוֹת לְהִבִּיאַ מִטְּבַע בְּמִשְׁקָל עֶשֶׂר גֵּרָה, מְדוּעַ הַצּוּוִי הוּא דוֹקָא חֲצִי שֶׁל עֲשָׂרִים? – כִּדִּי לְלַמְּדֵנוּ שֶׁיְהוּדִי בּוֹדֵד, כְּשֶׁלְעֲצָמוֹ, מְהוּה רַק מִחֲצִית. כָּל עוֹד הוּא אֵינוֹ מְחַבֵּר לְכָל עַם יִשְׂרָאֵל, הוּא עֲדִין אֵינְנוּ מְשָׁלֵם עֲדִין.

ההקדמה לפעלת האחדות בין היהודי לכל עם ישראל היא על ידי אחדותו של היהודי עם הקדוש-ברוך-הוא היהודי גחן בעשר כוחות הנפש והקדוש-ברוך-הוא מתלבש בעשר ספירות. יחדו - היהודי והקדוש-ברוך-הוא עשר ועוד עשר - מהוים "עשרים (גרה)". כשהיהודי מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא הוא מגיע לשלמות, ל"שקל הקדש".

כך מתחיל היהודי את סדר יומו. ראשית כל, מיד בקומו משנתו הוא אומר "מודה אני לפניך". נסח תפלה זו מורה על עצמת האחדות בין היהודי לקדוש-ברוך-הוא: "אני לפניך". קשר שהוא ברור מאלי, ומופיע בתפלה רק לאחר עצם ההודאה "מודה". התחלת היום ב"מודה אני לפניך" מלמדת על טיבו של היום כלו, בו מאחד היהודי עם הקדוש-ברוך-הוא, ועל ידי כך מאחד עם כל אחד ואחד מישראל.

(מעובד על-פי 'ספר השיחות - תשנ"ב' חלק ב, עמ' 440-441)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

אין עוד מלבדו

בשונה מתרומת 'מחצית השקל' שעליה קראנו בפרשיות הקודמות - שם הנותנים היו רק מגיל עשרים ומעלה, וגם הסכום היה קבוע ("העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט"), הנה בתרומת המשכן שעליה קוראים אנו בפרשת ויקהל - אין כל הגבלה במי יכול לתרום וכמה. אלא כל תרומה מכל אדם ובכל גדל תתקבל בברכה.

התמיהה:

ולכאורה צריכים להבין מה שונה תרומת המשכן ממחצית השקל? מדוע בנוגע למשכן דוקא הגיע הצווי שכלם כולל כלם צריכים להשתתף ולתרום?

התשובה:

מבין כל העברות בתורה, ישנה עברה אחת שהענש עליה משפיע על כלם, גם על הילדים הכי קטנים שהיו במתחם - עבודה זרה. על עיר הנדחת שתושביה עבדו לעבודה זרה כתוב שכל אנשי העיר נענשים ואפלו הילדים הקטנים ביותר.

בניית המשכן הגיעה לכפר על חטא העגל, שהוא כמובן היה עבודה זרה, ועל כן גם בתקונו ובכפירה השתתפו כלם גם הילדים הקטנים. ומדוע דוקא בניית המשכן הייתה הכפירה על העגל? כי בשביל לכפר על חטא של עבודה זרה - שהוא בעצם לא רק כאשר כופרים לגמרי בהשם, אלא גם כאשר מאמינים שישנו עוד מישהו חוץ ממנו - זה דוקא על ידי חבור טוטאלי ומחלט עם השם, שאין שום דבר חוץ ממנו והוא המהות היחידה של העולם. וזה מה שנעשה במשכן.

שליחות כהלכה

"אני תמיד מגיע יותר מקדם כדי להספיק לעבור בין החילים ולהניח להם תפליין" הסביר אבא לשולם, והם הסתובבו בבסיס, הציעו לחילים בפנים מאירות להניח תפליין והזמינו אותם לשעור.

לאט לאט החלו החילים להתאסף סביב השלחנות, כמה מהם צבטו לשולם בלחי או טפחו לו על השכם, "אין על אבא שלך! בן אדם צדיק ומיחד! מלמד אותנו כל כך הרבה דברים חשובים ומהותיים ביהדות שלנו!" אמרו לו.

השעור הפעם עסק בהלכות שבת. אבא למד אותם על אסור קושר בשבת. ותוך כדי שהסביר להם את ההלכות השונות, שאל אחד החילים שאלה חשובה: אם יש אסור קושר בשבת, האם מתר לקשר געלים בשבת??

האם תדעו איזו הלכה מסתתרת?

במדור זה תוכלו לנסות לשער מהי ההלכה שמסתתרת בספור נשמח מאד אם תשתפו אותנו במסקנות שלכן. hebrew@myshliach.com

מי שאכל במקום אחד צריך לברך ברכת המזון במקום שאכל, קדם שיצטרף ממקומו למקום אחר. ואם יצא ממקומו ולא ברך ברכת המזון, אם עשה כן במזיד, יחזר למקומו ויברך. ואם ברך במקום שזנזר יצא. ואם עשה כן בשוגג, אם יש לו עוד פת, יאכל במקום השני פזית פת, ולא יברך המוציא, ואחר כך יברך ברכת המזון במקום שזנזר. ואם החמיר על עצמו וחזר למקומו וברך ברכת המזון, תבוא עליו ברכה.

תודה רבה לשלוחים ששלחו את תשובתם:

- רבקה גבירץ, ברלין גרמניה
- מנשה גבירץ ברלין גרמניה
- חיה מושקא חבבו בוברויסק בלארוס
- לויק ויוסי גליצנשטיין צור יצחק
- מוסיא זבולון בריןוא צרפת
- יוסף יצחק ליצמן סיאול דרום קוריאה
- יוסף יצחק ריבני סינגפור
- שמואל קניבסקי כפר סבא

שולם החזיק חזק במשענת של המושב שלפניו. הוא הטלטל מצד לצד בג'יפ המקרטע בכביש הלא סלול שלפניו. "שולם אתה בטוח שיהפך בסדר? אתה רוצה בקבוק מים?" שאל אותו אבא מכסא הנהג. "הכל בסדר באמת... רק יש לי קצת בחילה מהטלטולים האלה... מתי כבר מגיעים?" "ממש עוד 10 דקות".

השבוע אבא הרשה לו להצטרף אליו למבצעים, לשעור השבועי שלו לחילים בבסיס צה"ל מרחק. שולם כל כך בקש, גם אני רוצה להיות שתף בשליחות ומבצעים של הרבי, כמו הבני דודים שלי בפרומוסקה... שמוליק כל פעם מספר לי בפלאפון איך הוא עושה, ורק אני לא עושה כמעט כלום... בבקשה אבא! אני כל כך רוצה לראות את השליחות שלך מקרוב!" התחנן כמה ימים עד שאבא ואמא נתנו את אשורם שיצטרף לנסיעה השבועית למרות הדרך המסכנת שעוברת בין כפרים ערביים.

"הגענו!!" הכריז אבא אחרי שנכנסו לבסיס וקפץ בתנועה מהירה מהג'יפ הגדול וממגן הירי שלהם.

שולם התרגש, הוא עזר לאבא לפרק את ארגזי הכבוד והשתיה שהביאו ולערף הכל יפה על השלחנות.

נושא / נושא

מסירות נפש (א) על התועדות מפחידה בחדש אדר

הייתם פעם בקעמפ או במחנה קיץ?

תתארו לעצמכם שבעצומו של המחנה אתם מתקרבים בחשש לבנין 'הגנרליה' - המקום שבו שוהים גנרלי הקעמפ. שלט בוהק עם הודעה של "אין פניסה לחילים" מזדקר על הדלת באותיות קדוש לבנה ולא מותר שום מקום לבלבולים או לחסרון בהבנה. לכאן לא נכנסים החילים. זה ברור לכלם ואחת תהיה דתו של החיל המחצף שימרה את הכלל ויחדר פנימה. לא צריך לספר לכם את זה, אתם יודעים זאת מצין.

אבל לכם זה לא אכפת. הגנרל הסורר צעק עליכם אמש כשלא הלכתם לישון בזמן והחרים את שטר הקניה בקיוסק שבדיוק קבלתם על התנהגות טובה זמן קצר לפני זה. נעשה כאן עול משוע, אתם אומרים לעצמכם, ונפתר אותו בכוחות עצמנו. אתם מחפים שהגנרל יצא מהבנין לאיזו פעילות ומשימה, ואז אתם חומקים פנימה. הבנין גדול, חדרים בו לרב, אבל אתכם מעניין רק מקום אחד - שלחנו הפרטי של הגנרל. לשלף משם את השטר היקר ולצאת. מדריכים מסתובבים, גם שאר עוזרים ואנשי צוות, אף אתם פשוט נעלמים בין כלם ומגיעים לחדר. עם דפיקות בלב פותחים את הדלת, נכנסים פנימה ומתחילים לחטט בכל הבגדים בכדי למצא את השטר. כעבר כמה דקות הוא נמצא. אתם תוחבים אותו עמוק בכיס ודוהרים החוצה. רק אז נושמים לרוחה...

*

אם באמת הייתם אי-פעם בקעמפ, יודעים אתם בצורה הכי ברורה, שהספור הזה לא יקרה במציאות. אף חיל לא יעז לנהג כך ולהסתכן. אם הגנרל או מישהו מהצוות יתפס אותו במעשהו או אפלו אחריו - הענש יכול להיות חמור ביותר.

אז יש לנו חדשות בשבילכם. זה קרה. קרה במציאות ועוד איך קרה. ובצורה הרבה יותר מפחידה. זה לא היה בקעמפ, ואפלו לא באזור יהודי ומתחשב, אלא ברוסיה הקומוניסטית הסובייטית. על הפרק עמדה באותם ימים גזרה קשה שעתידה היתה להשפיע על חנוף ילדי ישראל והרבי הר"ש"ב הודיע לבנו הרבי הר"צ שעליו לנסע לפטרבורג בכדי לבטל אותה.

"עד מתי אהיה שם ואנסה לבטל אותה?" שאל הבן, שלימים התמנה לממלא מקומו. הרבי ענה: "עד מסירות נפש". והינו - שאין פעלה שלא תנקט בה, עליך לעשות כל דבר אפשרי בכדי לבטל את הגזירה, גם אם מדובר במסירות נפש.

הרבי הר"צ יצא לדרך. לימים העיד כי משפטו זה של אביו "עד מסירות נפש" עמד לפניו גם הלאה בהמשך חייו, כפי שנחזר ונרחיב בעזרת השם בשבועות הבאים. אבל לפני זה חזרה לנסיעה לפטרבורג.

כשהגיע הרבי לעיר וברר קצת על אודות הגזרה: התחננה לו ההבנה הפשוטה שהיחיד שיכול לבטל אותה הנו שר הפנים של המדינה. הצאר, שלא היה חכם גדול במיוחד, לא עוסק בענין זה

הפרופסור שמע את דברי הרבי ואחר הגיב: "תראה יוסף. לדבר עם השר על הגזרה הזו, מדבר על דבר חסר סכוי. מכיר אני אותו לפני ולפנים ולדעתי לא יסוג מהחלטתו. אולם מאידך", המשיך הפרופסור, "אני מכיר אותך והתרשמתי מאישיותך ואני חפץ לעזור. וזה מה שאני יכול לעשות: ברשותי פרטיס כניסה נדיר לבגין משרד הפנים. מדבר על פרטיס מכבד שאין לרבים בכלל בכל רחבי הממלכה. מוכן אני להביא את הפרטיס הזה אליך ותנהג בו אתה כפי שאתה חושב שראוי לנכון..."

מצייד בפרטיס שקבל צעד הרבי אל בגין משרד הפנים, הראה את הפרטיס לשומר - שפמובן נדהם מהיכן לצעיר יהודי פרטיס שכזה. אך שאלות אינן בתחום תפקידו ועל כן לא פצה את פיו והכניסו פנימה.

הרבי לא הביט ימינה או שמאלה. ידע הוא כי בכל רגע עלול הוא להתפס במקום שאסור לו להיות בו. מה גם שמראהו היהודי בולט בסביבה. הוא פשוט תר אחר משרדו של השר, מברורים שערך, וצעד אליו.

אך מגיע הוא למסדרון שמוביל למשרד, נפתחת הדלת ומי יוצא? שר הפנים שזנא היהודים בכבודו ובעצמו. הרבי נדרה, עצר לרגע והמתין שייחלף השר מעל פניו ויפנה, ומיד נכנס למשרד הריק. כל רגע יכול השר לחזור, והענש שיטל עליו יהיה כבד מנשא. אך את הרבי כאמור זה פחות מעניין: אם זו הדרך היחידה שישנה לבטל את הגזרה הקשה כנגד החנוף היהודי הוא יעשה אותה במלואה.

כעבר כמה דקות חפוש, אתר הרבי את מסמך הגזרה וחתם עליו בחותמת "בטל" שהיתה מנחת על השלחן וחיש מהר העביר את המסמך לערמה של המסמכים שכבר עברו הגהה, וחקק מן החדר. ממש בלע הארי.

המשך בשבוע הבא.

כלל ומותיר את כל הסמכות לשר הפנים. אולם אליה וקוץ בה: שר הפנים נחשב לשונא ישראל גדול הידוע לשמצה. דבורים עמו שינסה לבטל את הגזרה, גם אם בדרך לא דרך יקרו, צפויים במדי להתקל בסרוב גורף. על פניו נראה כי הדבר חסר סכוי, שאין שום דרך. כיצד אם כן יעמד הרבי במשימתו ויבטל את הגזרה. מלות אביו "עד מסירות נפש" עמדו ברעיונו ודחפו אותו לא לפל ולא להתיאש עד אשר יצליח במשימתו.

לרבי נודע כי בפטרבורג מתגורר חכם מלמד, שלפי השמועות היה אף מורו של שר הפנים בצעירותו, שלו רוחש הצאר כבוד גדול. אם קיים מישהו שיוכל לדבר עם השר על הגזרה, נאמר לרבי, הנו אף ורק אותו זקן מלמד. אולם כיצד מגיעים אליו ומשכנעים אותו? מה גם ששנאתו של המלמד הזקן ליהודים לא פחותה היתה מזו של השר...

אבל כמו שכבר אמרנו, מאום לא עמד בדרך של הרבי. למשימה הוא נשלח ואותה הוא צריך לבצע. בשעה סבירה נגש הוא לביתו של המלמד ובקש לדבר עמו. הם ישבו קמעא בבית, והרבי הפגין בפני המלמד את ידיעותיו הרחבות בשלל נושאים, מה שגרם למלמד הזקן והמלמד לקבל רשם מיחד מהצעיר שנצב לפניו, ולקבע עמו להפגש פעם נוספת למחרת. בפגישה השנייה כבר ממש התחבב הרבי על הפרופסור, ומשיחה לשיחה עד שנעשו לידידים קרובים ממש, הרשה לעצמו הרבי לספר לפרופסור, בזהירות הנדרשת, על אודות מטרת בוואו לפטרבורג.

על אור ישראל

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם. ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

